

Estances. Llibre segon. Precedit de la reedició del primer

Carles Riba

Estances. Llibre segon

4

Morir tal vegada seria
com quan, dormint, un tust precipitat
ens esbatana els ulls a la tenebra,
i ens redrecem, dubtant si fou realitat
o si un somni que s'esmunyia
deixà entortolligat
al nostre sentit afuat
un esquinçall ronser de febre.
L'horror és de sentir que entre la veritat
i nosaltres no hi ha sinó un pas de tenebra,
i que el peu serveix d'amagat
la covardia de la voluntat.

[1921]

Estances. Llibre segon

6

Uns wiegen lassen, wie
auf schwankem Kahne der See.
Hölderlin

Feliç qui ha viscut dessota un cel estrany,
i la seva pau no es mudava;
i qui d'uns ulls d'amor sotjant la gorga brava
no hi ha vist terrejar l'engany.

I qui els seus dies l'un per la vàlua de l'altre
estima, com les parts iguals
d'un tresor mesurat; i qui no va a l'encalç
del record que fuig per un altre.

Feliç és qui no mira enrera, on el passat,
insaciable que és, ens lleva
fins l'esperança, casta penyora de la treva

que la Mort havia atorgat.

Qui tampoc endavant el seu desig no mena:
que deixa els remes i, ajagut
dins la frèvola barca, de cara als núvols, mut,
s'abandona a una aigua serena.

[1922]

Estances. Llibre segon